

2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1:

Czy umożliwienie udziału w grze związane z zakupem gazety stanowi nieuczciwą praktykę w rozumieniu art. 5 ust. 2 dyrektywy z samego tego powodu, że przynajmniej dla części zainteresowanego kręgu odbiorców ta możliwość udziału stanowi wprawdzie nie jedyny, ale decydujący powód zakupu gazety?

(¹) Dz.U. L 149, s. 22.

2. W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:

Czy art. 15 ust. 4 dyrektywy 92/12/EWG należy interpretować w ten sposób, że wykazanie, iż odbiorca przyjął towary objęte podatkiem akcyzowym, może nastąpić w inny sposób niż na podstawie dokumentu towarzyszącego wymienionego w art. 18 dyrektywy 92/12/EWG?

(¹) Dz.U. L 76, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht München (Niemcy) w dniu 11 grudnia 2008 r. — British American Tobacco (Germany) GmbH przeciwko Hauptzollamt Schweinfurt

(Sprawa C-550/08)

(2009/C 69/34)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht München.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: British American Tobacco (Germany) GmbH.

Strona pozwana: Hauptzollamt Schweinfurt.

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 5 ust. 2 tiret pierwsze dyrektywy Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania (¹) należy interpretować w ten sposób, że w odniesieniu do objętych podatkiem akcyzowym towarów niewspólnotowych podlegających procedurze uszlachetnienia czynnego, o której mowa w art. 84 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 (Kodeksu Celnego — zwanego dalej „KC”), podatek akcyzowy uznaje się za zawieszony również wtedy, gdy są one produkowane z towarów nieobjętych podatkiem akcyzowym w ramach procedury uszlachetnienia czynnego dopiero po ich przywozie, w związku z czym stosownie do motywu piętnastego dyrektywy 92/12/EWG w przypadku ich transportu nie ma potrzeby stosowania dokumentu towarzyszącego, o którym mowa w art. 18 ust. 1 dyrektywy 92/12/EWG?

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 15 października 2008 r. w sprawie T-405/05 Powerserv Personalservice GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 16 grudnia 2008 r. przez Powerserv Personalservice GmbH, dawna Manpower Personalservice GmbH

(Sprawa C-553/08 P)

(2009/C 69/35)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Powerserv Personalservice GmbH, dawna Manpower Personalservice GmbH (przedstawiciel: adwokat B. Kuchar)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie przez Trybunał zaskarżonego orzeczenia Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 października 2008 r. w sprawie T-405/05 i unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego 76059 w odniesieniu do wszystkich towarów i usług;
- uchylenie zaskarżonego orzeczenia Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 października 2008 r. w sprawie T-405/05 w zakresie dotyczącym braku dowiedzenia, że wspólnotowy znak towarowy 76059 ma wymagane minimum charakter odróżniający, oraz przekazanie postępowania;
- w każdym razie zobowiązanie przez Trybunał OHIM i właściciela wspólnotowego znaku towarowego do pokrycia kosztów własnych oraz zwrotu kosztów poniesionych przez wnoszącą odwołanie w postępowaniu przed izbą odwoławczą OHIM, Sądem Pierwszej Instancji oraz samym Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie zostało skierowane przeciwko wyrokowi Sądu Pierwszej Instancji, na mocy którego oddalono skargę wnoszącą odwołanie o stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (zwanego dalej „OHIM”) z dnia 22 lipca 2005 r. w sprawie unieważnienia wspólnotowego znaku towarowego „MANPOWER”. Sąd orzekł, że wspólnotowy znak towarowy „MANPOWER” stanowił opis zarejestrowanych towarów i usług jedynie w Zjednoczonym Królestwie, w Irlandii, w Niemczech i w Austrii, i utrzymał w mocy decyzję Izby Odwoławczej, zgodnie z którą w państwach członkowskich, w których sporny znak towarowy miał charakter opisowy, użył on charakteru odróżniającego w następstwie używania.

W uzasadnieniu odwołania podniesiono naruszenie art. 51 ust. 1 lit. a) i art. 51 ust. 2 w związku z art. 7 ust. 1 lit. c) i art. 7 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Wbrew opinii Sądu oznaczenie „MANPOWER” — jak to zostało słusznie stwierdzone przez Izbę Odwoławczą OHIM — ma charakter opisowy w Niderlandach, w Szwecji, w Danii i w Finlandii, jak również we wszystkich pozostałych państwach członkowskich, które przynależały do Wspólnoty przed dniem 1 maja 2004 r. Gdyby Sąd uwzględnił okoliczność, że na podstawie statystyk prowadzonych przez Komisję Europejską 47 % rozpatrywanych osób we Wspólnocie włada językiem angielskim, z pewnością doszedłby do wniosku, że poza Niemcami i Austrią słowny znak towarowy „MANPOWER” ma charakter opisowy również w innych państwach członkowskich Unii, zwłaszcza w Niderlandach, w Szwecji, w Finlandii i w Danii. Również w odniesieniu do innych państw, które były członkami Wspólnoty przed dniem 1 maja 2004 r., Sąd nie uwzględnił faktu, że dzięki powszechnemu obowiązkowi szkolnemu w każdym z tych państw znaczna część ogółu populacji posiada wystarczającą znajomość angielskiego, aby zrozumieć sens należących do podstawowego słownictwa słów takich jak „MAN” i „POWER” i w związku z tym zrozumieć słowo „MANPOWER” jako opis towarów i usług oferowanych przez właściciela tego znaku. Sąd nie przedstawił jednak żadnego uzasadnienia w zakresie twierdzenia, dlaczego osobom spoza Zjednoczonego Królestwa i Irlandii należy odmówić nawet podstawowej znajomości języka angielskiego, natomiast orzekł wbrew swej dotychczasowej linii orzecznictwa, zgodnie z którą należy przyjąć, że ogół populacji spoza Zjednoczonego Królestwa i Irlandii posiada pewną znajomość angielskiego w kontekście postrzegania znaków towarowych.

Co się tyczy dowodu uzyskania charakteru odróżniającego w następstwie używania, Sąd naruszył prawo poprzez rozszerzenie właściwego kręgu odbiorców w stosunku do kręgu odbiorców określonego w decyzji Izby Odwoławczej bez dokonania ponownej oceny dowodu przedłożonego na okoliczność posiadania wymaganego minimum charakteru odróżniającego. Nawet gdyby przychylić się do stanowiska Sądu, że powszechna znajomość znaku towarowego powinna być zostać dowiedziona jedynie w odniesieniu do Zjednoczonego Królestwa, Irlandii, Niemiec i Austrii, w związku z rozszerzeniem właściwego kręgu odbiorców Sąd ten powinien był stwierdzić nieważność decyzji Izby Odwoławczej w tym zakresie i przekazać

sprawę tej izbie celem ponownego rozpatrzenia. Sąd potwierdził również bez racji opinię Izby Odwoławczej dotyczącą „efektu rozniesienia się” powszechnej znajomości spornego znaku towarowego ze Zjednoczonego Królestwa na Irlandię, chociaż „rozniesienie się” powszechnej znajomości znaku towarowego z jednego państwa na drugie tudzież z jednego towaru lub usługi na inne towary lub usługi nie jest możliwe do przyjęcia.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 19 grudnia 2008 r. — Müller Fleisch GmbH przeciwko Land Baden-Württemberg

(Sprawa C-562/08)

(2009/C 69/36)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Müller Fleisch GmbH

Strona pozwana: Land Baden-Württemberg

Uczestnik postępowania: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 6 ust. 1 w związku z rozdziałem A część I załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 999/2001⁽¹⁾, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1248/2001⁽²⁾, należy interpretować w ten sposób, że niezgodne jest z nim rozszerzenie obowiązku badań na wszystkie sztuki bydła w wieku powyżej 24 miesięcy, które zostało wprowadzone w BSE-Untersuchungsverordnung (niemieckie rozporządzenie w sprawie badań na obecność BSE) z dnia 1 grudnia 2000 r. (BGBl I, s. 1659), zmienionym rozporządzeniem z dnia 25 stycznia 2001 r. (BGBl I, s. 164)?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001 z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii (Dz.U. L 147, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1248/2001 z dnia 22 czerwca 2001 r. zmieniające załączniki III, X i XI do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do nadzoru epidemiologicznego i badań pasażowalnych encefalopatii gąbczastych (Dz.U. L 173, s. 12).